

MOTÝL

Draculova žena

Michaela Ella Hajduková

Draculova žena

Copyright © Michaela Ella Hajduková 2018
Design © Motýľ design 2018
Cover photo © Beata Banach / Trevillion Images
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2018

ISBN: 978-80-8164-158-9

Draculova žena

Michaela Ella Hajduková

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Túto knihu venujem svojmu manželovi Andymu. *Len* vďaka tebe som zistila, aká je *Romania* nádherná. *Len* vďaka tebe ju tak veľmi zbožňujem.

Te iubesc!

POĎAKOVANIE

Na tomto mieste chcem tradične poďakovať tým, ktorí mi akýmkoľvek spôsobom pomohli pri písaní tejto knihy.

V prvom rade úžasnej skladateľke a speváčke LP (Laure Pergolizziovej). Pri jej fantastickom hlase som napísala polovicu knihy. Jej pieseň *Lost on you* mi už nikdy nezmizne z mysle a navždy ju budem mať spojenú so scénou, v ktorej Ina zúfalo beží podvečerným lesom spolu so svorkou vlkov, aby našla to, čo nikdy nestratila. Zároveň ďakujem českej skupine Tempus, ktorou som striedala počúvanie LP a ktorá ma inšpirovala na napísanie konca knihy.

V knihe som použila aj krátky text piesne *O šípkových rúžich* z rozprávky *Jak se budí princezny*. Hudbu zložil Karel Svoboda a text napísal Zdeněk Borovec.

Moja najväčšia vďaka patrí Michaele Illy-Zubovičovej. S jej odbornými vedomosťami a radami som mohla príbeh Draculu podporiť historickými faktami, ale aj zaujímavosťami, o ktorých som predtým nemala ani potuchy. Viac očí viac vidí, a preto srdečne ďakujem aj ďalším, ktorí čítali rukopis. Veronike Vlčici Bohumelovej, Radke Dudkovej, Sue Fabianovej, Mimi Navrátilovej a Dagmar Vaníkovej.

Za požičanie dôležitých materiálov na štúdium ďakujem Alenke Závočkej. Tradične ďakujem pani profesorky Jane Turčíkovej za kontrolu rukopisu po historickej stránke.

Úžasne inšpirujúce bolo pre mňa písanie počas dovolenky v Rumunsku na konkrétnych miestach. V rodnom dome Vlada III. v Sighisoare, kde je dnes reštaurácia, a taktiež v penzióne Casa Rasnoveana s výhľadom na hrad Rašnov. Veľká vďaka patrí synovi majiteľov Adrianovi Ungureanovi za to, že nás upozornil na Viscri. Bez neho by som tento úžasný kúsok histórie, ktorý som mala možnosť pozrieť si na vlastné oči, nemohla využiť v tomto príbehu.

Som nesmierne vďačná tejto úžasnej krajine za hlbokú inšpiráciu, ktorú tam vždy mám. Všade, kam pôjdem, poneším si ju v inima mea.

Desať životov by som s tebou prežil a všetky by mi boli málo!

Florin Chilian – Zece (Desať)

„Vaša výsosť, musím vás informovať, že som sa nezdržal a pobili sme 23 884 Turkov. Teda ak nerátame tých, ktorí zhoreli v domoch, a tých, ktorým naši vojaci odsekli hlavy. Mám taký pocit, že Turci to budú považovať za porušenie prímeria.“

úryvok z listu Vlada III. kráľovi Matejovi Korvínovi 2. 2. 1462

PROLÓG

Hustá hmla, dvíhajúca sa vo svetle mesiaca, sa kľže pomedzi stromy. V ich korunách počujem zvuky nočného lesa. Šuchot lístia, húkanie sov. Vnímam svoj zrýchlený dych, bežím hustým lesom, no musím zastať. Nevieam, kam ďalej, stratila som smer. Krútim sa dookola, vnútro mi režu bolesť a strach. Nestihnem to, bojím sa, že to nestihnem. Chcem kričať, ale nemám hlas. Vzduch naplní vlčie vytie.

Bledý opar sa dvíha, rozrážajú ho siluety majestátnych zvierat. Svorka ma obstúpi a ja sa zachvejem, no len na okamih. Pristúpia bližšie, obtierajú sa mi o nohy, vnáram ruky do ich hebkej srsti a sledujem ich divoké oči. Sú so mnou.

Rozumiem im a ony mne. Vodca svorky vyrazí dopredu a ja za ním. Bežím s celou svorkou lesom, počúvam vlastný dych. Musím to stihnúť, už viem, kam ísť. Vedie ma spln a vlky. Som s nimi prepojená, bežím ako ony a v diaľke vnímam zborené hradby. Utekám ako vo sne, zdá sa mi, že mi čosi bráni ísť vpred. No nevzdám sa, stihnem to, musím!

1. KAPITOLA

Pracovný deň dnes nemal konca. Sedela som vo svojom kresle so zápisníkom na kolenách a sústredene počúvala pani Lingerovú, ktorá ležala na pohovke. Už neplakala, no v rukách stále stískala vreckovky. Bolo mi jej skutočne veľmi ľúto, ale musela som byť profesionálka. Moja ľútosť jej nijako nepomôže. Toto bol zatiaľ najťažší prípad, aký sa ocitol na mojom gauči v súkromnej psychologicknej ordinácii za dva roky, ktoré fungovala. Tá žena sem prišla s banálnym problémom v manželstve a napokon z nej vyšiel celý jej pohnutý život, z ktorého by hollywoodski filmári urobili poriadnu drámu.

Pani Lingerová sa posadila, vysiakala sa a utrela si červené oči. Upokojila som ju, tak ako po každom sedení, a do diára som si poznačila ďalšie stretnutie.

Hneď ako som ju vyprevadila von, všimla som si známou postavu. Sedela v čakárni na stoličke a v rukách držala otvorený časopis. Rozlúčila som sa s pacientkou a pristúpila k čítajúcej žene.

„Zdravím vás, slečna Maxová, čo robíte v týchto končinách?“ zastala som pri nej s rukami prekríženými cez prsia a úsmevom na tvári.

Moja najlepšia priateľka zodvihla hlavu a obdarila ma úsmevom. Potriasla ryšavými kučerami a odložila časopis.

Vstala a objala ma. „Aj ja ťa rada vidím, pani doktorka,“ zatiehla teatrálne.

„Čomu vďačím za túto vzácnu návštevu? Posad' sa u mňa,“ ukázala som na kreslo pri stole, keď sme vošli dnu, no Saša zamierila ku gauču.

„Vždy som si to chcela skúsiť,“ so smiechom si ľahla na pohovku a položila si ruky na hrud'. Prekrížila si nohy a ja som sa zasmiala na tom, aká bola čitateľná. Jej obranné gesto hovorilo za všetko. Saša bola tak trochu ako obrnený tank. Málokoho si pustila k sebe, a ak sa tak stalo, prešiel jej tvrdým výberovým konaním. Poznali sme sa už veľmi dlho, celé roky. Zakaždým sme sa pokúšali prísť na to, kedy sme sa prvýkrát stretli, no vzhľadom na to, že sme boli nerozlučné už od škôlky, sme na to nikdy neprišli. Neskôr nás ešte väčšmi spojila spoločná vášeň – cestovanie. Najprv sme chodili len my dve, neskôr sa k nám pripojil aj Sašin brat Alexander. Ten potom pritiahol svojich dvoch kamarátov Gaba a Američana Richarda, ktorý každé leto strávil pár týždňov v Európe, keďže ňou bol nadšený, a so súrodencami sa poznal už niekoľko rokov. Zoznámil sa s nimi vďaka školskému výmennému pobytu.

Pred piatimi rokmi sme všetci urobili spolu prvý veľký trip vo Francúzsku. Veľmi skoro sme zistili, že sme zohratá partia. Odvtedy sme sa takto stretávali každé leto, niekto vymyslel ďalší výlet a išlo sa. Naposledy sme si boli minulé leto obzrieť Island. Gabo sa veľmi zalúbil do Björk a vzal si do hlavy, že ju musí vidieť naživo.

Island sme si síce pozreli, dokonca i sopky, krátery a ľadovcové jazerá, ale, žiaľ, Gabo svoju Björk naživo nestretol. Ku koncu mu to však ani neprekážalo, lebo sa zalúbil do Katty Jónasdóttirovej. Gabo bol skrátka taký. Nebolo mu treba veľa. Na každom tripe sme sa na ňom dosť nasmiali.

Posadila som sa do kresla ku gauču, na ktorom stále ležala Saša s prekríženými nohami a rukami pod hlavou.

„Tak spustiť,“ zasmiala som sa. „Čo ťa trápi? Predpokladám, že niekto dostal nejaký totálne uletený nápad na trip, keď si prišla osobne.“

„Och, si naozaj dobrá,“ zadívala sa na mňa s doširoka otvorenými očami. „Nie si jasnovidka?“

„Nezahováraj. Tak o čo ide? Vieš, že zbožňujem cestovanie, akurát divočiny typu Čína či Mongolsko... tam ma nedostanete.“

„Neboj, tak ďaleko nie,“ ľahla si na bok a podoprela si hlavu. „Skôr ide o to, že som dostala nápad. Videla som jedno brutálne video. Naozaj brutálne, pecka! Prišla som ti o tom najskôr porozprávať a potom ti to i ukážem.“ Zasmiala som sa na jej vyjadrovaní. Saša spromovala len tento rok a ešte stále sa nevedela spratať do kože.

„A navyše budem mať čoskoro narodeniny, takže mi už nič nemusíš dávať. Čestné pionierske,“ zodvihla dva prsty dohora a ja som vyprskla do smiechu, lebo Saša bola asi taká pionierka ako ja, keďže my sme už neboli ani iskry.

„Saša,“ začala som sa smiať. „Mám sa báť? Hádám nechceš ísť niekam do pekla, že tu za to tak oroduješ?“

„Chcem navštíviť Transylvániu,“ posadila sa a povedala smrteľne vážne. Sledovala môj výraz tváre. Najskôr som sa nezmohla na slovo. Chvíľu sme sa na seba len dívali, a potom som uhla pohľadom, vstala som a povedala jednoducho nie.

„Ale...“ Saša sa tiež postavila, pripravená argumentovať, no ja som ju nepustila k slovu.

„Saška, dobre vieš, že tam nechcem ísť. Neznášam to tam, celkovo mám k tej krajine odpor. Zdá sa mi špinavá, plná psov... nemám jeden jediný dôvod tam ísť. Veď je to v Rumunsku. Čo už len tam chceš vidieť?“

„Daj mi šancu.“ Vytiahla svoj tablet, no ja som mala stále prekřížené ruky cez prsia a na tvári sa mi usadil zamračený výraz. Nepočúvala som ju, krútila som naštvane hlavou.

„Saška, nie. Nepresvedčíš ma. Nič, čo mi ukážeš, môj názor nezmení. Rumunsko? Rumunsko?! To ako fakt?!“

Nepočúvala ma, preklikala sa k akémusi videu s fantastickou prírodou, nádhernými zámkami, kláštormi, horami, skalami, o ktorých hneď aj začala básniť, no ja som sa odvrátila.

„Nechcem tam ísť, Saška, prepáč, je to moje posledné slovo.“

„Nedáva to zmysel. Prečo sa tak veľmi brániš? Si predsa psychologička, dobre vieš, že neopodstatnený odpor nie je dostatočný dôvod. Tak čo potom? Ina, o čo ide? Poznám ťa tak dlho, prečo o tomto nič neviem? Teda hej, vždy, keď sa niekde spomenulo Rumunsko, si zagúľala očami, ale dôvod si nikdy neprezradila. Vieš, že mne môžeš povedať všetko, i to, čo nepovieš svojej psychologičke,“ snažila sa odľahčiť situáciu a obe sme sa na seba usmiali.

„Saši, nemám ti čo povedať. Nemám logický dôvod. Skrátka cítim k tej krajine odpor. Nič ma tam neťahá, nepáči sa mi, je tam kopa Cigánov, špiny, divokých psov... ich Cigáni k nám chodia žobrať... V správach nikdy nič dobré o nich nepovedia. Neviem, načo by som tam mala ísť? A čo na to ostatní? Vlastne... nič... určite sú nadšení.“

„Vieš čo?“ Saša položila tablet na stôl. „Teraz idem preč a toto ti tu nechám. Sľúb mi, že si to aspoň pozrieš. Ale normálne. Nie jedným okom. Sľúb mi len to.“

Váhala som, no napadlo mi, že nič predsa nestratím, keď si to pozriem. Napokon som to Saši sľúbila a tá, spokojná s tým, že dosiahla aspoň to, opustila moju ordináciu.

2. KAPITOLA

„Čau, Sandra, hádaj, čo je nové?“ spýtala som sa hned' odo dverí, keď som vošla a vtisla svojej sestre bozk na líce.

„Čo? Vieš, že neznášam hádanky.“ sledovala ma, kým som sa vyzúvala v predsieni.

„Idem do Transylvánie,“ usmiala som sa na ňu a prešla ďalej. Dostihol ma jej hurónsky smiech.

„Mamíí, Ina si zo mňa robí žarty!“ žalovala so smiechom.

„Vitaj, Karolína, čo zas vy dve máte?“ smiala sa, keď predo mňa postavila kávu.

„Mama, naša Ina ide do Draculovej krajiny,“ vypleštila so smiechom oči Sandra.

„Karolína, dýchni na mňa,“ zamračene sa na mňa pozrela mama a všetky tri sme sa rozosmiali.

„Ha-ha, presne som vedela, že to takto dopadne,“ napila som sa kávy. Túto reakciu som očakávala, no nemohla som im predsa neoznámiť, kam idem na dovolenku. Video od Saše som si pozrela. A nie raz, ale asi pätnásťkrát. V ten deň som opúšťala svoju ordináciu až potme. Ešte veľmi dlho som sa nemohla zbaviť niektorých obrazov z videa. Myslela som na hory, ktoré vo mne vyvolali zimomriavky, na zvláštnu kultúru, ktorá mi vyrazila dych. A teraz tu sedím a mama so sestrou sa na mne dobre baví. Nečudovala som sa im však. A presne som vedela, čo príde.

„Zlatičko,“ splasla rukami mama. „Veď ty si odpor k tej krajine prejavovala už v prenatalnom období. Bola som s tebou tehotná, keď sme šli s otcom cez Rumunsko do Bulharska na Zlaté piesky a ty si celú cestu kopala tak veľmi, až som si myslela, že tam porodím.“

„Na každej zastávke som vracala,“ povedali sme všetky tri zborovo a rozosmiali sme sa. Ten príbeh nám mama rozprávala už veľakrát.

„Vážne, vy sa smejete, ale pre mňa to boli galeje. Upokojila si sa až za hranicami a čuduj sa svete, celú dovolenku si nedala o sebe takmer vedieť. Nediv sa teda, že tak reagujem.“

„Dobre, viem, ale Saša dostala ten nápad a ukázala mi jedno video. Povedzme, že som trochu zmenila názor, respektíve som sa nechala nalomiť, že keď si to pozriem osobne a naživo, zapáči sa mi to. Prinajhoršom poviem, že som mala pravdu. To je celé.“

Napriek môjmu presvedčivému monológu sa obe na seba len neveriaco pozreli. Pokrútila som hlavou a ďalej pila kávu. Moja myseľ sa k tomu neustále vracala. Sašin nápad a jej video mi dali do hlavy poriadneho chrobáka.

Saša poskakovala okolo auta ako dieťa, ktoré sa teší na Vianoce. Jej batožina bola dávno zbalená v džipe, preto teraz tancovala a všetkých nás nakazila dobrou náladou a nadšením. Dokonca ani ja som sa nedokázala držať bokom, lebo som skutočne bola... zvedavá, áno, to bolo to, čo vystihovalo moje pocity. Zato chlapi mali na vec celkom iný názor.

„Dúfam, že ste si všetci kúpili ružence a cesnak, *my friends*,“ zisťoval Ritch, keď ukladal svoj veľký vak do kufra.

„Alex zobral aj drevený kôl a kladivo,“ rehotal sa Gabo, ktorý stál opretý o džíp.

„Ste príšerní,“ krútila hlavou Saša. „Máte v aute všetko? Štartujem a nechám vás tu,“ sadla si na sedadlo vodiča. „Neskutočné! Koly, cesnak a ružence, pch! Však sme civilizovaná spoločnosť, dofrasa!“ karhala ich naoko. „Hádzam nebudeme veriť kadejakým za vlasy pritiahnutým legendám o vampíroch.“ Zaradila rýchlosť a nevšímala si debatu, ktorá sa rozprúdila v aute, lebo pokračovali Stokerom, Van Helsingom a samotným Draculom. No po čase aj jej mykalo kútikmi úst a ovládlo ju ešte väčšie vzrušenie. Tešila sa, veľmi sa tešila. Jasne som to na nej videla.

Keď sme prešli maďarské hranice, živá debata neustala, len ja som sa prestala zapájať. Nik si to však nevšimol, až príliš ich strhla téma o vampirizme a vtipy na jeho účet. Bola som nepokojná, hrýzla som si peru, často som zatvárala oči a začala som sa hnevať sama na seba, že som súhlasila s týmto výletom. Čosi neurčité vo mne vzbudzovalo obrovský nepokoj, vnútri niečo bilo na poplach, moje oči kopírovali krajinu, ktorou sme prechádzali, a celkom isto som vedela len jedno. Nebol to vampirizmus ani Dracula či reči o cesnaku a ružencoch, ktoré boli príčinou mojej podráždenosti. Čo to však bolo, na to som si nevedela odpovedať ani sama.

3. KAPITOLA

Vrava v aute utíchla, všetci sme sledovali cestu. Blížili sme sa k rumunským hraniciam a ja som bola veľmi prekvapená, že nie sme sami. Okrem Rumunov tam smerovali aj Nemci, Poliaci, Francúzi i Česi. A to boli iba autá, ktoré prechádzali okolo nás. Kolóna na hranici bola akási pridlhá, vážne som sa čudovala, čo tam všetci tí ľudia budú robiť. Sašino video mi túto otázku nezodpovedalo, hoci miesta, ktoré ukazovalo, boli skutočne zaujímavé. Dokonca som ju podozrievala, že video je falošné a že nie všetky miesta sú skutočne v Rumunsku.

„Môžeme si kúpiť nejaké poháre, Saša, alebo prútený košík,“ posmešne som upriamila pozornosť na Cigánov za hranicami, ktorí ponúkali svoj tovar.

Saša zastavila, vypla motor a hodila na mňa škaredú grimasu. „Sme tu minútu, daj tomu šancu, okej?“

„No veď ja nič, ja nič,“ povedala som a skutočne som aj stíchla. Dokonca som bola ticho aj vtedy, keď som videla Sašu, ako spolu s Ritchom a Gabom bezradne pozorujú rozpadnuté búdky s nápismi *Exchange*, *Vignete a Matrica* a asi uvažujú, ktorá sa na nich nezrúti.

Po chvíli úvah konečne zamenili nejaké peniaze, kúpili i diaľničnú nálepku a vrátili sa do auta. Saša pustila za volant Gaba, posadila sa vedľa mňa a chvíľu ma sledovala.

Napokon som to nevydržala a rozosmiala sa. „Čo je? Veď nič nevravím.“

„Len počkaj, keď sa dostaneme ďalej,“ dušovala sa, akoby tam už niekedy bola. Len som sa zasmiala, už som nemala náladu doberať si ju, keď som videla, ako veľmi sa na túto cestu teší. Auto sa pohlo ďalej a dlhú časť cesty som mlčala. Dívala som sa von oknom a všetky myšlienky a emócie sa mi zliali do jednej masy, akoby som nemala žiadny určitý pocit. Tak som iba sedela opretá o okno a čakala, ktorá z emócií vyskočí na mňa prvá.

Po ceste sme si urobili niekoľko zastávok na benzínových pumpách, a keď sme sa dostali na cestu, kde sa široko-ďaleko rozprestierali iba lúky a za nimi lesy, Gabo odstavil auto na odpočívadle a všetci sme vystúpili. Saša s papierovými vreckovkami odbehla za kríky, Gabo sa pobral opačným smerom a Alex si vzal fotoaparát a prešiel cez cestu, aby mohol urobiť nejaké fotky.

Pri aute ostal okrem mňa len Ritch. Chvíľu som ho ani nevnímala, s rukami vo vreckách džínsov som sa pustila po chodníčku na lúku. Dýchala som a zhlboka uvažovala. Stále neprišla žiadna určitá emócia. Sledovala som vysoké hory, pred ktorými sa tiahli lúky do všetkých smerov, sem-tam predelené stromami a kríkmi. Za horami sa v diaľke slabo črtali ďalšie a všetko to pôsobilo ako z nádhernej maľovanej pohľadnice. Pristihla som sa pri tom, že neviem odtrhnúť zrak.

„Tak čo? Už si zmenila názor?“ objavil sa pri mne zrazu Ritch. Už na poslednej dovolenke som si všimla, že sa ku mne snaží priblížiť. Robil to veľmi nenápadne, no ja som to vycítila.

„Ešte je skoro. Musím však uznať, že Saša mala pravdu. Je tu skutočne úchvatná príroda. Uvidíme, čo bude ďalej,“